

Laatste Zondag Kerkelijk Jaar

24 november 2019

Jesaja 43: 1-3a

Lucas 8: 22-25

Verkondiging

Gemeente van Jezus Christus, beste mensen hier in de kerk aanwezig,

We hoorden een verhaal over een wervelstorm.

Jezus trekt door Galilea, van plaats naar plaats om het goede nieuws over het Koninkrijk van God te verkondigen. Op één van die dagen dat hij zo gepreikt heeft en veel mensen heeft gesproken, stapt hij samen met zijn leerlingen in een boot om naar de overkant van het meer te komen. Maar dan steekt er een storm op, een wervelstorm.

Jezus en zijn leerlingen bevinden zich dan op het meer van Galilea.

Het Meer van Galilea is best een groot meer. Het is zo'n 13 kilometer breed en 21 kilometer lang. Misschien denkt u: hoe kan het stormen op zo'n meer?

Dat komt omdat aan het meer de hoge heuvels van het Golangebergte grenzen.

In die heuvels is vaak sprake van een koele en droge lucht, terwijl rondom het meer de lucht vaak warm en vochtig is. Die grote temperatuur- en drukverschillen kunnen een harde wind creëren die vanuit de heuvels op het meer aanwaaien. De afwijkende luchtmassa's botsen met elkaar en zo ontstaat een storm, heb ik me laten vertellen.

En doordat het water relatief 'ondiep' is lopen met name kleine bootjes gevaar te zinken.

U ziet hier natuurlijk niet voor een meteorologisch praatje.

Maar, duidelijk wordt wel: het stormde vaker op het meer.

Het was eigenlijk niet iets bijzonders, geen uitzondering.

Maar waar gaat dit verhaal over?

Waarom is het voor ons vandaag de dag nog zo relevant dat we hier vandaag lezen in de kerk over storm op het meer van Galilea. Laten we dat gaan verkennen.

De 12 leerlingen, discipelen zijn op weg met Jezus.

Ze zijn weggeroepen bij hun familie, uit hun huis, weg bij hun werk en volgen Jezus.

En die weg van Jezus die zij gaan is er één van hoge bergen en diepe dalen.

Ze zijn getuigen van mensen die worden genezen, wonderen, brood wat wordt vermenigvuldigt, doden die opstaan.

Maar ook krijgen ze te maken met weerstand en worden ze uiteindelijk ook zelf bedreigd en wordt hun meester Jezus gemarteld en gekruisigd.

Ze krijgen te maken met tegenwind en storm.

Kortom: het samenleven met en volgen van Jezus gaat niet zonder slag of stoot.

Dit verhaal van het oversteken van het meer en het opsteken van de storm kun je ook zien als een symbool van de weg die de leerlingen gaan.

Het gaat erom, dat ze in die storm blijven vertrouwen op Jezus.

Om even goed in de symboliek van dit verhaal te duiken is het belangrijk om stil te staan bij de betekenis van water.

In de bijbel staat water, de zee, voor de dood. Het is iets wat gevaarlijk is, waarin je kunt verdrinken.

Water heeft ook positieve betekenis: in de zin van dat het kan schoonspelen en reinigen, maar dan moet je er wel eerst doorheen...

Water is dus iets bedreigends, zeker als er storm is en hoge golven.

De leerlingen zijn terecht bang. Bang voor zinken, bang voor dood.

En in hun midden is Jezus. Heel duidelijk staat er: hij slaapt.

Wat een contrast met de angst van zijn leerlingen: te midden van de storm slaapt hij rustig. Hij is totaal niet bang. Want als je bang bent, dan kun je niet rustig slapen.

Dat beeld van een storm is herkenbaar.

Ieder mens komt het vroeg of laat tegen: tegenwind.

Het leven gaat niet over rozen.

En elk huisje heeft zijn kruisje.

Soms lijkt het voor de wind te gaan, maar een storm kan zo opsteken.

Ik denk bij dit verhaal meteen, aan die duizenden wanhopige mensen die op de vlucht zijn en proberen de zee over te steken, in krakkemikkige bootjes, op weg naar een nieuwe toekomst.

Het gaat hen niet voor de wind en velen moeten gered worden op zee of vinden daar de dood.

Van de week sprak ik met mijn vriend Stijn die op Samos werkt in de vluchtelingen kampen waar duizenden mannen, vrouwen en kinderen aangespoeld zijn en nu op barre wijze de winter proberen te overleven.

Hij vertelde over hun nood: de angst, de onzekerheid, de uitzichtloosheid waarmee deze mensen te maken hebben. Zoveel mensen kennen tegenwind en storm in hun leven....

Dit verhaal kan ook u persoonlijk raken, het kan ook over u gaan.

Dat is nu precies de kracht van de Bijbel: haar verhalen gaan over tijden en grenzen heen en zijn bedoeld voor iedereen: voor u en mij als een bron van herkenning: dat je mag en kunt zeggen: dit gaat ook over mij. Dit gaat ook mij aan.

Want, misschien heeft u ook tegenwind gekend of kent u op dit moment tegenwind.

Dat u tegenwind heeft, dat het donker is in uw leven, dat u niet vooruitkomt.

Dat u daar in zo'n bootje tegen de wind in zit te roeien.

Waar kun je naar toe, waar vindt je beschutting, waar kun je rust vinden?

Je weet wel dat Jezus, dat God er ergens is, maar je voelt het niet.

Kan Hem niet voelen.

Een storm in je leven, dat kan op zoveel manier ontstaan.

Het kan gaan stormen als je relatie verkeerd loopt en je in een scheiding komt te liggen, de storm kan opsteken als je zonder werk komt te zitten

of als je juist veel te veel werk hebt en onder constante druk moet presteren.

Een storm kan ontstaan als je een dierbare verliest en je niet meer weet hoe je koers moet houden.

Een storm kan er zijn in de stilte, als het té stil wordt om je heen.
Als je je alleen voelt en je mist die ene die er altijd bij was.
Alsof er een storm plaatsvindt te midden van een dreigende stilte.

Die leerlingen van Jezus zijn op zo'n punt, midden in hun leven zitten ze vol in de tegenwind.
Ze zijn bang en angstig. Zo verblind door angst, dat ze Jezus en wie Hij is uit het oog verliezen.

En ze roepen: Meester, meester, we vergaan!
Dit belangrijke verhaal komt terug in het evangelie volgens Lucas, Marcus en Mattheus.
In Marcus roepen de leerlingen het nog iets explicieter:

'Meester, kan het u niet schelen dat wij vergaan?' (Marcus 4:38)

Is dat ook niet vanuit zovelen vandaag de dag een uitroep?
Kan het u dan niets schelen?
Hoeveel verdriet spreekt daaruit...?
Hoeveel mensen zijn niet uit de kerk gestapt vanwege die vraag:
Kan het God dan niets schelen...? We vergaan!
Kan het God dan niet schelen, ... de wereld vergaat!
Er is zoveel ellende. Zoveel mensen, zoveel kinderen in de ellende. Zoveel verdriet en angst.
Daar, op Samos, hier in Hilversum,
Toen in Israël, nu in ons eigen leven misschien, overal eigenlijk.
De leerlingen roepen dit en wij roepen nog steeds met hen mee.
Kan het U niet schelen, dat wij vergaan?
Een roep die klinkt en die ook mag klinken.

Maar luister ook naar het antwoord.

Jezus' antwoord hierop is dat hij de wind en de golven bestraffend toespreekt. En dan staat er geschreven dat de wind ging liggen en het water kwam tot rust.

Het gaat in dit verhaal ten diepste om de vraag die Jezus stelt:
Waar is jullie geloof?
Het gaat er ten diepste om of je durft te geloven, erop durft te vertrouwen dat hij erbij is, in de storm.

Dat je gelooft dat deze mens is als God,
Hij kan de zee tot bedaren brengen, kan de storm in je leven tot bedaren brengen.
Dit verhaal gaat over vertrouwen. Vertrouwen op die God, vertrouwen op Jezus.

Maar dat is niet makkelijk.
Vertrouwen op God, is net als vertrouwen op een ander mens: iets heel kwetsbaars.
Dat is het voor de leerlingen, en dat is het voor ons vandaag de dag nog steeds.

Misschien troost ons dat een beetje: zelfs die leerlingen vertrouwden niet.

Zij zaten met hun neus er bovenop en kenden Jezus persoonlijk, en toch: zelfs zij hadden twijfels.

Op God vertrouwen en in Hem geloven, dat betekent niet dat alles meteen rozengeur en maneschijn wordt. Ik zal u hier geen mooie sprookjes vertellen. En u weet dat ook wel.

Ik geloof dat vertrouwen op God betekent dat je ergens weet:

Er is toekomst.

Dat je ergens hoopt en erop vertrouwd dat
in de donkerste duisternis weer licht zal ontstaan
dat te midden van de haat liefde zal bloeien
en dat dwars door de dood heen er leven zal zijn.

Misschien zie je het niet meteen.

Misschien gaat het langzamer dan je denkt.

Misschien gaat het op een andere manier dan je denkt.

Maar de goede boodschap van de bijbel is: er is toekomst.

Dat komt overal terug in de bijbel.

Van begin tot einde is dat de boodschap van de bijbel: er is toekomst!

Neem die ene tekst van die oude profeet Jesaja, waarin God zegt:

ik heb je bij je naam geroepen, je bent van mij!

Moet je door het water gaan – ik ben bij je;

of door rivieren – je wordt niet meegesleurd.

Hier wordt niet beloofd dat het leven over rozen gaat.

Maar er wordt gezegd: als je in het water bent, zal je niet kopje onder gaan

Je zal in stormen terecht komen, het water zal je tot de lippen staan,
je moet er doorheen.

Maar: het water zal je niet meesleuren, je zal niet verloren gaan.

Ik zei al in het begin:

Water staat symbool voor de dood.

Water is bedreigend, donker, gevaarlijk. Je kunt erin verdrinken.

In dit verhaal spreekt Jezus de golven streng toe en doet het water tot rust komen.

Dit verhaal is dus in wezen een opstandingsverhaal.

Het water, de dood, wordt tot stilte gebracht door Jezus.

Jezus die over zichzelf zegt (we hoorden het hier nog vorige week in deze kerk):

‘ik ben de opstanding en het leven.’

Jezus is zelf het leven dat redt van de dood.

Hij is het die de raadselachtige en fantastische woorden zegt:

‘Wie in mij gelooft zal *leven*, ook al is hij gestorven.’

Dat is de kern van dit verhaal:

In elke storm,

temidden van de tegenwind die u en anderen ervaren in dit leven

temidden van het opzwevende water van de dood

klinkt een woord, een tegenwoord, een antwoord:

de wind gaat liggen, het water wordt rustig en het leven zal doorgang vinden.

De dood wordt het zwijgen opgelegd.

Geloof en vertrouw daarop.

Dat wens ik u en mij, ons als mensen hier samen in de kerk op deze dag, toe.

Amen